

שרון אולדס

מאנגלית: שירה סתיו

אודה לקרום הבתולים

אני לא יודעת מתי נוצרת,
 בתוכי, כשהייתי בתוך אמי -
 אולי כשנקבעו השרירים
 הלא רצוניים, כמקפא ורד.
 אני אוהבת לחשב עליך שם, שלם כל כך,
 אטים, אתה והרגדגן
 בטוחים כמו החיים שבקרבים שכנתם, צריך היה
 להרג את אמי ואותי
 כדי להגיע אליכם. אני אוהבת אותה ברגע
 הזה, כשהיא מבצר גדול סביבי, הגבירה היצוקה
 סביב לבשר הרך
 של בתולי. אני לא יודעת מי
 המציא אותך - לשמור את פנימה של נצרה
 נקי וספון. קיר יקר,
 פתח יקר, משקוף יקר, מבוא יקר, לא
 אשנב חתולים ולא שער מסתובב
 אלא פיניאטה, בשמוש חד-פעמי. כמה מקומות
 בגוף נועדו לההרס פעם אחת
 ויחידה? היית חסון מאוה, הלא כן?
 לקחת ברצינות את התפקיד שלך - מעולם לא
 חשתי כאב כזה - היית אשת שעון חול
 שקוסם מנסר לשתיים. התגאיתי בך,
 איך הפכת לנוזל עורקי מבהיק מלוא
 הספל, וכמה בני מזל היינו,

אתה ואני, שיכלנו לבחר
 מתי, ועם מי, ואיפה, ולמה - כרית סכות
 קטיפתית ופסלים
 שבוכים. זה קרה על שטיח
 בדירה משאלת, אבל הרגשתי
 כאילו היינו ביצרות דיאנה -
 הוא, ואני, ואתה, יחד,
 או כאילו היינו המאגמה מלבית
 כדור הארץ, המתפרצת מרקעית הים.
 תודה לך על חייך ומותך,
 תודה על שהלכת לפני כנצרת
 פרחים, משליך עלי כותרת
 אדמים. זה קרה שנים לפני
 שנשאתי - שנים לפני שנשאתי, בתוכי,
 קרום בתולים זעיר, תינוקי, על יד
 הביציות ובתוכן קרומי בתולים זעורניים
 אחרים - אך אתה גוללת את השטיח,
 והולכת אותי אל חייך החייתיים
 של אשה. היית לי מעין אם
 בדם: תחלה החזקת אותי
 קרוב אליך, לשמונה עשרה שנים, ואז
 נתת לי ללכת.

אודה לדגדגן

מִמֶּךָ אֶת הַרְעִיזוֹן, לְהַמְצִיא אֵיבָר
 דּוֹמָה לָךְ אֲבָל גְּדוֹל הַרְבֵּה יוֹתֵר.
 נִקְרָאת עַל שֵׁם הַגְּבֻעָה הַיּוֹנִית, Klinein,
 מְדַרְוֹן – אֶת קַרְקַע יִשׁוּתֵנּוּ, דְמוֹת אָדָם
 זְעִירָה, הַזְרָה עִם הַבְּרָדָס
 שֶׁבָּאָה אֶל דְּלִתְנֵנוּ, וְאִם נִבְרָךְ אוֹתָהּ, נִבְרָךְ.

שרון אולדס, מהבולטות במשוררים האמריקנים בני זמננו, נולדה ב־1942 בסן פרנסיסקו, וגדלה בברקלי, קליפורניה. היא למדה ספרות באוניברסיטאות סטנפורד וקולומביה. שיריה מתפרסמים ב'ניו יורקר', 'פריס ריווי' ובכתבי עת רבים נוספים, ומופיעים בלמעלה ממאה אנתולוגיות לשירה. עד עתה פרסמה עשרה קבצי שירה ושלוש אסופות, וזכתה בשלל פרסים, בהם פרס חוג המבקרים הלאומי, פרס למונט, פרס ת"ס אליוט ופרס פוליצר לשירה. אולדס מלמדת בתוכנית לכתיבה יוצרת באוניברסיטת ניו יורק, והקימה את סדנאות הכתיבה לנכים ולפצועים בבית החולים השיקומי גולדווטר באי רווולט. היא מתגוררת בניו יורק ובניו המפשייר.

ספר השירים קרקעית חיינו (אפיק הליקון, 2017) הביא מבחר מקיף של שירים מתשעת קבצי השירה שאולדס פרסמה בין 1980 ל־2012, בתרגומה של שירה סתיו. ספרה האחרון, Odes (אודות, שירי הלל) ראה אור ב־2016, וכאן מובאים שני שירים מתוכו.

לְהִיטוֹת קִטְנָה;
 סִלְסֵלָה שֶׁל נְעֻרַת פְּרָחִים, שֶׁל קוֹצִים רַכִּים
 וְעֲלֵי כוֹתֶרֶת, עַל יַד הַכְּנִיסָה אֶל
 עֲמוּדַת הַסָּאטֹן שֶׁל הַמְסַדְרוֹן הַפְּנִימִי;
 נְעֻרַת צוּפִים בְּעֶרְכָּה שׁוֹמְמָה; אֲזֵן פְּרָאִית
 שְׁמַתְעוֹרֶרֶת לְחַיִּים; גְּלָאֵי עֲדִין, שְׁמַצְבִּיעַ;
 שֵׁד; מְשֻׁנָּה צוּרָה; שְׂרִיר הַרְמַת מִשְׁקוּלוֹת
 שֶׁל אֵלָה מְמַחִית זְעֵרוּרִית; לוֹטוֹס
 הַצֵּעַר, מִיַּנְרוֹה קִטְנֵטְנָה מְזַנְקָת
 חֲמוּשָׁה כְּלָה, מוֹתֶכֶת – לֹא הַכְּרַתִּי אוֹתָךְ,
 בְּגִיל שְׁבַע, חֲשֻׁבְתִּי שְׁאֵת דְּרָכּוֹ שֶׁל הָאֵל
 לְפָנוֹת אֵלַי, כְּשֶׁהַמְשַׁכְתִּי לְהַתְנַדֵּד
 עַל הַטְּבַעוֹת, אַחֲרֵי שֶׁכָּבַר נִשְׁמַע הַצְּלִצוֹל...
 הוּא לֹא הִשְׁתַּמֵּשׁ בְּמַלְיָם שְׁלוֹ, הוּא הִשְׁתַּמֵּשׁ
 בְּךָ כְּדֵי לְתַפֵּס אֶת תְּשׁוּמַת לְבִי, הוּא פִתַּל אוֹתִי
 וּפִתַּל אוֹתִי, אֲזוֹ, בְּשִׁשָּׁה אוֹ שְׁבַע
 פִּתּוּלִים שֶׁל גּוֹפִי וּמַחֲזִי, אֶת
 הַפִּתּוּל הַחִי שֶׁהִנִּיף אֶת הַפִּתּוּלִים.
 אַחַר כֵּךְ כָּבַר עֲשִׂית אֶת זֶה בְּלִי אֱלֹהִים –
 עִם בָּנִים, עִם נְשִׁיקוֹת, וְאַחַר כֵּךְ נַעֲשִׂית
 לְכִלֵּי נְגִינָה שֶׁל מוּזִיקַת הָאֵהָבָה. הַיּוֹם,
 רְאִיתִי אֶת דִּיוֹקְנְךָ לְרֵאשׁוֹנָה, אֶת
 הַבְּקִיעַ הָעֲלִיוֹן, נְתִיבָה,
 גּוֹפְךָ הַחֲשׂוֹךְ, נוֹרַת הַלְהֵט בְּמִבּוֹאָה,
 רְצוּעַת הַתְּמָךְ שֶׁלָּךְ – וַיְכַלְתִּי
 לְרֵאוֹת אֵיךְ הָאֲבּוּלּוּצִיָּה קִבְּלָה